

и домашнитѣ бѣха привикнали къмъ това, та дори не ѝ напомнюваха.

Работѣше Владо усърдно всичко, което му се заповѣдаше. Макаръ и неинтересна, понѣкога дори противна да му биваше работата. Метѣше, чистѣше фурната, изхвърляше боклука; миеше паницитѣ, чистѣше обущата на дѣцата; приготвѣше за замѣсване на хлѣба, разбъркваше кваса. Той спѣше на дѣскитѣ прѣдъ фурната, която бързаше да напали щомъ стане утринъ.

— Учи се, Владо, казваше чичото. Учи се на занаята — безъ занаятъ човѣкъ отъ гладъ умира на този свѣтъ.

Владо слушаше, навелъ мълчаливо глава, и самъ не можеше да разбере, какъвъ занаятъ учи и какво ще излѣзе нѣкога отъ него самия: хлѣбарь — не, защото чичото самъ си мѣсѣше хлѣба, самъ правѣше симидитѣ и кифлитѣ. Слуга, метачъ — но дали това е занаятъ?

Най-добрѣ се усѣщаше Владо вечеръ, когато утихнѣше всичко въ вехтата кжща. Той бързаше да привърши работата си, измиваше паницитѣ, послѣ разпасваше мръсната синя прѣстилка, постилаше леглото си и сѣдаше върху него. Тукъ той почваше да рови изъ своята торбичка, пожелтѣла отъ влагата подъ дѣскитѣ. Изваждаше той отъ тамъ стари картинки, изрѣзани нѣкога въ сиропиталището отъ извехтѣли дѣтски списания; редѣше ги по дѣскитѣ на фурната и винаги съ сжщия интересъ ги разгледваше, като да бѣха съвсѣмъ нови и непознати. А тамъ, въ отдѣленъ пликъ, бѣха загнати неговитѣ собствени рисунки. На тия картинки той бѣ се опиталъ да нарисува Петърча чифликчията. Колата, прилична на дълъгъ прѣтъ,